

ikke, hvorledes det ærede Medlem vil tænke sig Muligheden af at faa fremsat et Forslag om Forandringer i en gammel Bygning som den ude i Rigensgade, uden at det ganske hviler paa et Skøn, thi man kan ikke paa Forhaand beregne hver Enkelthed, ikke en Gang tilnærmelsesvis. Man maa sige som saa: Vi stiller en Sum op og holder os indenfor denne Sum, skulde den ikke slaa til, maa vi selvfølgelig komme til Lovgivningsmagten igen og forlange mere. Det forekommer mig derfor, at naar man har opstillet en Sum paa 350,000 Kr. og Arkitekten ved dette, vil han ogsaa forsvarligt, tror jeg, kunne naa det Maal, han skal naa, naar han blot iagttager Enkelthederne tilstrækkeligt. Og ved Enkelthederne forstaaer jeg de Forandringer, der maa gøres ved de forskellige Ting i Bygningen, ikke saaledes at forstaa, at denne Bygning helt skal grundforandres. Murene er fortrinlige; det, som det er galt med, er ikke en Gang Hovedskillerummet, men de Halvsteniskille-mure, der staaer i Bindingsværk. Altsaa, det daarlige, der er i Bygningen, skal rives ned, og det andet, som bliver tilbage, er godt. Bjælkelaget er godt, Vinduer og Døre er gode. De skal gøres i Stand naturligvis, men de skal ikke tages ud og erstattes med nye, og der kan sandelig allerede for et Par Tusinde Kroner laves ikke saa ganske lidt Reparationer og Forbedringer af ældre Døre og Vinduer. Derfor synes jeg, at den Betænkelighed, som det ærede Medlem nærede, fordi det er et Skitseprojekt, ikke er saa vægtig, at man af den Grund ikke skulde kunne stemme for det. Jeg nærer i alt Fald ikke den Betænkelighed.

Den ærede Ordfører (Carl Hansen) var inde paa Spørgsmaalet om de Haver, der ligger ved begge Hospitaler, baade ved det nye Hospital, vi skal have ude i Baadsmændsstræde ved Søkvæsthuset, og de Haver, der ligger ved Garnisonssygehuset. Den ærede Ordfører rettede en Henstilling til Ministeren om, at han vilde foranledige, at der af disse Haver inddrages et ret betydeligt Areal til Grønnegaard for Hospitalet. Jeg slutter mig fuldstændig til denne Henstilling. Det forekommer mig ret urimeligt, at saadanne Arealer, der bør være til Raadighed til Hospitalsformaal, anvendes til private Formaal. For Søkvæsthusets Vedkommende er det en Sag for sig; der har der ikke været Spørgsmaal om Hospital, der har man haft Jorden liggende og har brugt en Del og lejet Resten ud. Derimod forekommer det mig

rigtignok for Garnisonssygehusets Vedkommende, at Ledelsen i noget højere Grad, end sket er, kunde have inddraget den Plads, der nu anvendes til Haver, til Brug netop for de syge. Denne Omstændighed maa tages i Betragtning, naar man regner med de uheldige Forhold, der er ved Garnisonssygehuset. Man kunde have afhjulpet noget af det uheldige ved Forholdene derude ved at inddrage en Del af Haverne. At man derved vil berøve enkelte Personer nogle af deres Bekvemmeligheder, er rigtigt nok, det sker altid under saadanne Forhold. Men netop de Soldaterinteresser, som man fra den Side fremhæver saa stærkt, kræver, at man maa give Afkald paa noget af den Bekvemmelighed, man har i Form af disse ret store Haver. Jeg fremhæver dette, ikke fordi det for mig har særlig Betydning, men da vi var henne for at se paa Hospitalet i Rigensgade, fik vi ikke disse Haver at se. Jeg har i hvert Fald ikke været vidende om, at der laa saadanne Arealer derude, som muligvis kunde drages med ind. Det haaber jeg vil kunne ske, naar man skal til at røre ved Hospitalet.

Man har her fra forskellige Sider søgt at forvare sig mod Angreb i Pressen. Det forekommer mig, at Angrebene kun er komne fra en enkelt Side, og at de er komne med en saadan Ihærdighed, jeg kunde næsten sige Fanatisme, at man kunde fristes til at spørge: Ou est la femme, hvor er Kvinden? — Jeg har overmaade stor Agtelse for Kvinden, jeg vil netop gerne være med til at drage hende ind i de offentlige Forhold, i det politiske Liv, men vi kan ikke skjule for os selv, at Kvinden, som hun er nu om Dage, naar hun ikke har haft Adgang til at tage Del i det offentlige Liv, ikke har erhvervet sig den Øvelse i at diskutere offentlige Forhold, som Manden dog til Dels har. Det kommer alt sammen, det tror jeg fuldt og fast, men hos alle er det i hvert Fald ikke kommet endnu. I disse Artikler er der for mig noget af den kvindelige Paa-gaaenhed, der lader haant om alle Kendsgerninger. Det, der er Tale om, er jo, at man skulde forandre Hospitalet, men disse Artiklers Grundtone har været den, at man har talt om, hvordan det nuværende Hospital er. Vi taler jo alle sammen om, at det skal ikke blive ved at være, som det er. Det skal forandres og forbedres, og det var det, man skulde have talt om fra denne mindre logiske Side.

Nu staaer vi i det, som vi staaer, saa-